

meget paa Dm tale, om ikke ganske i samme Form, saa væsentlig med den samme Betydning, under Grundlovsforhandlingerne i 1865—66, og da erkjendte dog de Herrer, som dengang gik med den gamle Reaktion i at ville bort fra Sunigrundloven, at det var et for stærkt Stykke at ville indføre Fællesudvalg som selvstændig Institution, og at det var naturligt, at det blev ved det Gamle, hvorefter Folkethinget bevarede sin Hovedindslydelse. Fællesudvalget skulde efter det gamle reaktionsnære Forslag have besluttende Myndighed; men det bliver vel faktisk det samme, thi naar Fler-tallet i Fællesudvalget bliver enigt, faar det jo sin Godkendelse i Thingene. Nu har man nok tidligere talt om at ville hævde Folkethingets Hovedindslydelse paa Finantsloven, men de Indstillinger og hele den Behandling, som man her for første Gang paa den Maade har budt os i 26 Mar, og som aldeles afgjort nu bydes os første Gang under den reviderede Grundlov, er efter min Mening ikke en Hævdelse af Folkethingets Stilling, men det Modsatte deraf, det er med det Samme en Anerkjendelse af Fællesudvalget som en Institution for Behandling af finantsielle Sager; det vil sige en faktisk Anerkjendelse af dets Betydning; thi formelt er det for saa vidt anerkjendt, som det staar i Grundloven, da Grundloven, tillader Fællesudvalg. Men i det Samme man har gjort dette, har man ganske vist chaengeret her overfor et Program, hvori det hedder, at Lyngdepunktet ligger i det folkevalgte Kammer. I samme Grad som man svækker den Folkethinget hidtil hævdede Stilling med Hensyn til Finantsloven, i samme Grad flytter man Lyngdepunktet over paa det andet Thing, men det falder atter svækkende tilbage paa den almindelige Valgrets Betydning. Dernæst fremkommer der endnu en Betragtning, og det er den, at man hidtil — saa forekommer det mig — har hævdet, at Folkethinget naturlig maatte have en meget væsentlig Indflydelse paa, i hvilken Retning Landet skulde styres, Lovarbeidet og Administrationen skulde ledes, altsaa at man med Rette kunde fordr, at Regjeringen stod i Overensstemmelse med Folkethinget; men denne Grundsætning har man ligeledes tilladt sig at underkjennde ved den Fremgangsmaade, her er anvendt i samme Grad, som man har undladt at hævde Folkethingets berettigede Stilling med Hensyn til Finantsloven. Thi hvad siger Regjeringen i sin Skrivelse? Den siger: ligeoverfor Folkethinget som saadant tage vi intet Hensyn; der staar vi kun som Rampregjering. Medens altsaa hele Stemningen i Landet svarer til Udtrykket for de 80 Mænds Afstemning, saa siger Regjeringen: Folkethinget som saadant tage vi intet Hensyn til, ligeoverfor det staar vi som Rampregjering. Og det samme Ministerium, der siger dette, som er stik imod den Betragtning, dette Things Flerstal har søgt at hævde, betaler man for denne Udtalelse, en Fi-

nantslov, som Regjeringen finder meget antagelig efter Confeilspræsidentens egen Udtalelse. Og hvorfor gjør man nu alt dette? Sa det er for at blive fri for provisoriske Tilstande. Var det endda alle mulige andre Grunde, f. Ex. fordi man ønskede at komme hjem nu til Vintzen og have det lidt mere i Ro noget længere, eller var det hvilket som helst saadanne andre almindelige Bekvemmelighedshensyn, der havde ledet Folkethinget til at indtage den af mig karakteriserede Stilling, saa vilde jeg vel have fundet det lidt skrøbeligt, men det kunde dog være begrundet i den menneskelige Svaghed og i den Slags Magelighedshensyn, som man siger, vi Danske ere ikke aldeles utilbøielige til sommetider at lade os raade lidt mere af, end de burde, det er altsaa forat komme bort fra provisoriske Tilstande. Men der glemme de, at de dermed anerkjendte dette som de kalde Provisoriet. De underkjennde dette ikke, men anerkjendte det derved. Naar de ville tillade, at Folkethingets Stilling ligeoverfor Finantsloven, dens Stilling ligeoverfor en Regjering og saadanne Hovedspørgsmaal i det konstitutionelle Liv svækkes af Frygt for det, de kalde Provisoriet, saa siger jeg, have de ved denne deres Stilling delvis anerkjendt Spøggelset, og dette er ikke længere farvet med Blaa, men det har faaet ligesom Blod ind, hvad det ikke havde før. Det er ligesom naar en Nabo siger til sin Nabo: Jeg flytter dit Markstjæl 100 Men, og hvis du ikke vil taale det, saa faar du — f. Ex. — Brygl. Manden beder saa for sig, han vil ikke have dette Provisorium bragt istand af Frygt for, at det kan blive endeligt, og han betaler Naboen f. Ex. 100 Rd. for at slippe iaar for denne Ubehagelighed, der ikke passer ham rigtigt; han har andre Ting at tænke paa. Mine Herrer, er han sluppen for Forbringen, er han sluppen for Naboens Krav paa at gjøre ham Uret? Nei, han har bare faaet Udsættelse, og ved Betalingen derfor har han givet en Slags Anerkjendelse af Uretten. Saaledes forekommer det mig, at de høitværede Herrer her bære sig ad; thi de ville kjøbe sig fri for Uretten, for en Uvovlighed ved at betale en Finantslov paa Folkethingets Bekostning, vel at mærke til den samme Regjering, som truer med Provisoriet. Ser De, mine Herrer, den Mand, der trænger ind i Deres Hus for at begaa Vold, men istedetfor at smides ned ad Trappen eller faae en Pistol sat for Brystet eller begge Dele, faar Betaling for at gaa sin Vej, han kunne vi vente snart igjen, thi det er en god Forretning, og saaledes kunne vi vente det provisoriske Spøggelse snart igjen, vente det ad Nare, hvis man da ikke anser det for fornuftigt at give efter i Tide og beslutte sig til ikke at have nogen Mening, thi saa behøver man jo ganske vist ikke at falde for Spøggelset siden. Naar man da kan vente den provisoriske Bussemand til næste Mar, vil han naturligvis komme i en endnu kraftigere Stillelse,